

Hồi 42

Quỷ Khốc Thần Kinh Hết Mưa Giông Rồi Lại Đến Bão Cát

Minh Viễn Đại Sư vội cất tiếng:

- A di đà phật! Hãy khoan, để lão nạp nói vài lời với vị tiểu thí chủ này trước đã. Tiểu thí chủ hãy nghe đây, bọn lão nạp là những người đại diện cho tám phái Trung Nguyên, lặn lội đường xa đến đây là để cầu kiếm. Tiểu thí chủ phải chăng là người đã may mắn có được Huỳnh Long Kiếm Quyết?

Bách Lý Hùng Phong bởi muốn hỏi rõ lai lịch và ý định của đối phương nên chưa vội ra tay, chỉ lặng người ra ngoài xa ba trượng, tránh khỏi một chiêu Nã Vân Tróc Nguyệt của Hồng Vân Thượng Nhân.

Vừa nghe nói đến bốn tiếng "tám phái Trung Nguyên", con giận liền bùng lên dữ dội, cất tiếng cười vang rồi nói:

- Hay lắm! Tiểu gia cũng đang định tìm các ngươi đây. Đa tạ các ngươi đã khiến cho tiểu gia khỏi phải nhọc công. Hãy báo danh rồi lần lượt cho tiểu gia thử kiếm.

Minh Viễn Đại Sư vừa cất tiếng:

- Tiểu thí chủ, lão nạp là Minh Viễn của Thiếu Lâm, xin có lời khuyên...

Hồng Vân Thượng Nhân một chiêu đánh hụt, không khỏi kinh hãi nhủ thầm:

"Tiểu tử này góm lắm, xem ra chẳng dễ gì một mình nuốt trọn được đâu. Chi bằng để cho kẻ khác ra tay thử trước, nhận định rõ thực hư rồi hẵng hạ thủ, đằng nào thì cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu..."

Nên liền thu thế, vừa khoát tay ngăn cản Trịnh Đan đang chuẩn bị động thủ thì nghe Minh Viễn Đại Sư lên tiếng, tựa hồ có ý e dè, bèn nổi giận lớn tiếng nói:

- Đại hòa thượng khỏi lắm lời lời thôi, đây không phải là lúc nói chuyện thể diện và gây cảm tình. Nếu tên tiểu tử này biết điều, tự động dâng kiếm xin mạng, chúng ta có thể rộng lòng tha cho một phen, bằng không thì chỉ có đoạt kiếm và lấy mạng thôi.

Chợt im bật, lắng tai nghe ngóng...

Mang Lai Xích Phát Thần Quân Cổ Đại Đồng cũng ra chiều kinh ngạc:

- Dường như là...

Thiên Sơn Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng biến sắc, vội quát:

- Các vị có nghe chẳng? Đó chính là tiếng vó đặc biệt của Thiết Giáp Thần Kỳ lưng danh của Mông Cổ, và đang tiến về hướng này...

Hồng Vân Thượng Nhân hét vang:

- Nhanh lên, còn chờ đợi chi nữa? Cùng tiến lên nào!

Người đã lao tới, những kẻ khác cũng đã chia thành tám hướng bao vây Bách Lý Hùng Phong vào giữa. Vừa tuốt kiếm, tụt kinh chuẩn bị tấn công, bỗng thấy Bách Lý Hùng Phong hai mắt đỏ rực, trở kiếm lên trời, toàn thân run rẩy, lẩm lẩm nói:

- Phụ thân, âm linh không xa, hãy chờ Phong nhi lấy máu moi tim họ để tế... Mẫu thân ơi! Người ở nơi đâu? Hãy xem Phong nhi vùng dậy cái thể hùng phong của nhà họ Bách Lý đây!

Hồng Vân Thượng Nhân quát:

- Tiểu tử lải nhải cái gì mà Bách Lý? Hãy mau trao kiếm đây.

Bách Lý Hùng Phong cười vang dội:

- Trước khi chết, các ngươi hãy nghe cho rõ đây! Tiểu gia đây là con trai của Cô Tinh Kiếm Khách Bách Lý Cư. Lãnh Nguyệt Kiếm Khách Quan Mộng Bình chính là mẫu thân ta. Bọn lão quỷ các ngươi hồi mười tám năm trước đã bức sát cha ta, hiếp đáp mẹ ta, hôm nay đã đến lúc tiểu gia đòi lại món nợ ấy...

Mọi người nghe nói đều biến sắc. Minh Viễn Đại Sư vừa buông tiếng phật hiệu thì Điểm Thương Thần Kiếm Tề Bạch Thạch đã run giọng quát:

- Các vị! Hắn là... con trai của Tinh Nguyệt Song Kiếm... thảo nào... mảnh ngọc thạch kia... Chúng ta phải diệt cỏ tận gốc mới được... Tiến lên!

Dứt tiếng, vung kiếm nhanh như chớp, tạo ra hàng vạn đốm sáng tỏa ra bốn phía.

Hồng Vân Thượng Nhân đứng cách Bách Lý Hùng Phong gần nhất, liền tranh trước một bước phóng ra Hồng Vân Độc Thủ, lòng bàn tay đỏ rực như máu, tuôn ra một luồng gió nóng rực như lửa cháy.

Bách Lý Hùng Phong vụt xoay người quát:

- Hãy tiếp kiếm đây!

Dường như tung kiếm về phía Hồng Vân Thượng Nhân, hoàn toàn không màng đến chưởng phong ác liệt của Hồng Vân Độc Thủ bá đạo tuyệt luân, giang hồ biến sắc.

Lưỡi kiếm đưa ngang, đâm thẳng vào luồng chưởng phong...

Hồng Vân Thượng Nhân mừng thầm, vừa định giảm bớt chưởng lực, trở tay trái đoạt kiếm:

- Tiểu cầu biết điều, tha cho ngươi...

Chưa kịp dứt lời đã bật lên một tiếng rú thê thảm, máu văng tung tóe.

Mọi người hãy chưa kịp thấy rõ Bách Lý Hùng Phong đã xuất chiêu ra sao, chớp nhoáng cánh tay phải phóng chưởng của Hồng Vân Thượng Nhân đã bị tìen lia từ khuỷu.

Ánh thép lại lóe lên, Hồng Vân Thượng Nhân lập tức bị bổ làm đôi, máu phun xối xả, văng đầy đầu mặt Trịnh Đan vừa định ra tay đánh lên và kịp đón lấy nửa phần xác của sư phụ.

Choang một tiếng vang dội, Bách Lý Hùng Phong vừa sả đôi Hồng Vân Thượng Nhân đã nhanh nhẹn xoay người lại thuận thế vung kiếm đón đỡ thế kiếm của Tề Bạch Thạch.

Lập tức, mũi kiếm dài ba tấc bị chém đứt.

Tề Bạch Thạch hổ khẩu ứa máu, thanh kiếm suýt nữa đã vượt khỏi tay. Y kinh hoảng, cấp tốc thoái lui ra xa.

Trịnh Đan máu me đầy mặt, bồng nửa cái xác của Hồng Vân Thượng Nhân trên tay mà thù ra như phỗng đá.

Từ Minh Viễn Đại Sư trở xuống thấy đều khiếp vía kinh tâm, trừng mắt há miệng không thốt nên lời.

Bách Lý Hùng Phong ngược mắt lên trời gào lớn:

- Phụ thân! Đã một tên, người thấy rồi chứ? Còn tám tên nữa, dưới kiếm của con trai người, quyết chẳng tên nào thoát được cả.

Hoành kiếm trở vào Tề Bạch Thạch cười vang:

- Ngươi biết dùng kiếm? Hãy xem kiếm của ai bén nhọn hơn.

Điểm Thương Thần Kiếm Tề Bạch Thạch ước gì có thể buông kiếm đào mạng, song vì thân phận và thể diện, đành phải bấm bụng, trán đầm mồ hôi đành giọng nói:

- Các vị, tiểu tử này gớm lắm, phải hiệp công mới xong!

Minh Viễn Đại Sư cất tiếng:

- Thiện tai! Tiểu thí chủ...

Thiên Sơn Lãnh Kiếm Cô Lão cười khẩy:

- Hòa thượng còn định xin mạng tên tiểu cầu đó ư? Chưa chịu ra tay mau lên!

Tuốt kiếm cầm tay thét lớn:

- Lão Tề công hữu, Vô Trần trung cung. Ai còn khoan tay là kẻ như là chết oan.

Người đã vọt lên cao như cánh chim ung, thi triển thức Phi Ung Thất Toàn của Thiên Sơn, tung liền ba chiêu Lãnh Mai Thổ Nhụy, Hung Tuyết Ngung Quang và Vân Thùy Hải Lập, kiếm ảnh chập chùng vây chặt lấy Bách Lý Hùng Phong.

Theo y thiết nghĩ, Bách Lý Hùng Phong dù công lực có cao đến mấy, kiếm pháp có kỳ ảo đến mấy thì cũng chỉ có hai tay một kiếm, nếu có Điểm Thương Thần Kiếm Tề Bạch Thạch tấn công vào cánh hữu và Vô Trần Đạo Trưởng thọc vào chính diện, Bách Lý Hùng Phong dù có ba đầu sáu tay cũng khó ứng phó nổi với ba kiếm thủ tuyệt đỉnh đồng thời giáp công.

Nếu vạn nhất không thành công, đã có Điểm Thương Thần Kiếm và Vô Trần Đạo Trưởng phân tán tâm thần đối thủ, chí ít mình cũng có thể toàn thân rút lui rồi hăng tính kế tiếp theo.

Nếu nhất kích hạ sát được Bách Lý Hùng Phong, chẳng những giành được thanh Huỳnh Long Kiếm và kiếm quyết, đồng thời còn phục thù được cho bạn già Hồng Vân Thượng Nhân, trong thiên hạ có ai không cúi đầu tuân mạng nữa chứ?

Ngay khi ấy, theo lời y, Vô Trần Đạo Trưởng với Điểm Thương Thần Kiếm đã đồng thời xuất thủ, một giữa một phải vung kiếm tấn công về phía Bách Lý Hùng Phong.

Kiếm thế quả vô cùng khủng khiếp, với ba tay kiếm tuyệt đỉnh xuất thủ cùng một lúc, trong thiên hạ võ lâm có mấy ai địch nổi?

Song sự đời luôn khó tưởng tượng được. Bách Lý Hùng Phong chẳng chút nao núng, mãi đến khi mũi kiếm của Vô Trần Đạo Trưởng áp sát trước ngực và Điểm Thương Thần Kiếm sắp chém vào cánh tay phải...

Bách Lý Hùng Phong bật cười vang dội, kiếm quang loang loáng, tiếng vũ khí va chạm nhau chát chúa...

Trong tay Vô Trần Đạo Trưởng chỉ còn lại nửa thanh kiếm gãy, vừa định thoái lui thì đã nghe ngón tay tê dại, thanh kiếm vượt khỏi tay rơi xuống đất.

Một tiếng hự bật lên. Trước ngực Vô Trần Đạo Trưởng như bị ngàn cân nện vào, văng bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Đồng thời thanh kiếm của Điểm Thương Thần Kiếm cũng bị chém gãy, cánh tay tê buốt, bật lên một tiếng thét to, thoái lui ra ngoài hơn trượng, cơ hồ ngất xỉu.

Cánh tay phải của y đã bị tiện lia từ cổ tay, theo thanh kiếm rơi xuống đất, đến khi thoái lui máu mới phun ra xối xả, đủ thấy Bách Lý Hùng Phong đã xuất kiếm thần tốc vô luân.

Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng vận hết chân lực vào lưới kiếm, thừa lúc Bách Lý Hùng Phong bận đối phó với Vô Trần Đạo Trưởng và Điểm Thương Thần Kiếm, múa tit trường kiếm từ trên tấn công xuống.

Bách Lý Hùng Phong thụp người lách ngang, tránh khỏi đường kiếm của Lãnh Kiếm Cô Lão trong đường tơ kẽ tóc.

Chàng lại cất tiếng cười vang...

Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng chưa kịp biến thế, thân hình Bách Lý Hùng Phong đã vọt lên cao như pháo thăng thiên, ánh kiếm lóe lên rồi tắt lịm.

Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng bật lên tiếng rú thảm, đã bị trường kiếm của Bách Lý Hùng Phong rạch một đường từ dưới bụng lên đến ngực, thanh Lãnh Mai Kiếm rời khỏi tay, theo xác y rơi xuống...

Bách Lý Hùng Phong cười vang:

- Phụ thân, tên thứ hai rồi đó!

Tung chân, cái xác máu me của Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng bị đá văng ra ngoài hơn trượng, rơi xuống phía Vô Trần Đạo Trưởng. Mọi người đều kinh hoàng thoái lui ra xa hai ba trượng.

Bách Lý Hùng Phong chợt nghe có tiếng gió rít khê, thì ra Không Động Khách Trịnh Đan đã lén lút phóng ra hai nắm Hồng Vân Tán Hoa Châm, tuy bị đánh rơi nửa số, còn lại đều trúng hết vào người chàng.

Bách Lý Hùng Phong lướt tới trở kiếm vào Trịnh Đan, gay gắt nói:

- Còn bao nhiêu nữa? Hãy tung hết ra đi, kéo chết không nhắm mắt!

Không Động Khách Trịnh Đan đang vui mừng vì đã đắc thủ, không ngờ có người đã trúng Hồng Vân Tán Hoa Châm mà không ngã ra chết ngay, trái lại còn ung dung vô sự khiêu chiến với mình nữa.

Trịnh Đan kinh hồn bạt vía, chỉ muốn đào tẩu, vội vung tay quát lớn:

- Xem đây!

Song chỉ là hư chiêu, bởi y đâu còn mũi độc châm nào nữa. Y đã tập trung hết vào một đòn trí mạng rồi.

Chỉ thấy y lệ làng xoay người, thi triển thân pháp Lưu Tinh Kinh Thiên của phái Không Động, loáng cái đã vọt ra xa ngoài bốn trượng.

Bỗng nghe Bách Lý Hùng Phong quát lớn:

- Xin thứ không đưa tiễn!

Mọi người chỉ thấy chàng cổ tay phải rung nhẹ, mũi kiếm chĩa thẳng ra, một luồng kiếm khí rít gió đuổi theo Trịnh Đan.

Không Động Khách Trịnh Đan vừa cất người lên lần thứ hai, bỗng nghe nơi huyết Mệnh Môn nhói lên, chưa kịp cất tiếng rên thì đã tắt thở ngã gục tại chỗ.

Chỉ trong vòng một tuần trà mà đã có hai người thảm tử, hai thọ trọng thương, giờ Trịnh Đan lại táng mạng dưới Huỳnh Long Kiếm Cương, những người còn lại thấy đều kinh hoàng đến mức đứng chết lạng tại chỗ, quên cả đào tẩu.

Theo sự đồn đại, khi xưa Huỳnh Long Thượng Nhân có thể sát thương người ở ngoài xa mười trượng một cách vô hình, giờ đây Trịnh Đan vốn đã cách Bách Lý Hùng Phong gần hai trượng, lại chạy xa hơn bốn trượng, tổng cộng là gần bảy trượng mà cũng không thoát khỏi cái chết bởi Huỳnh Long Kiếm Cương, thử hỏi không khiến người khiếp vía kinh hồn sao được?

Trực giác báo cho họ biết, ai muốn trốn, chắc chắn phải lãnh lấy hậu quả hết như Trịnh Đan, ai có thể trốn thoát được?

Bỏ trốn cũng chết, đứng lại cũng chết, muốn sinh tồn chỉ còn một cách là liều mạng thôi!

Bách Lý Hùng Phong dường như đã tiêu hao khá nhiều công lực, mặt mày đỏ bừng, chống nghiêng kiếm trên mặt đất, lẩm bẩm nói:

- Phụ thân! Tên thứ ba rồi! Phong nhi không hổ là con trai của người chứ?

Tiếng vó câu mỗi lúc càng thêm dồn dập hồi hả, ước chừng chỉ còn cách vài dặm đường nữa thôi.

Bách Lý Hùng Phong ngửa cổ cười như điên dại:

- Đến đúng lúc lắm, càng nhiều càng tốt! Phụ thân có linh thiêng, hãy lần lượt đưa hết kẻ thù đến dưới kiếm của Phong nhi.

Mặt ngập đầy sát khí, vung vẩy trường kiếm, trừng mắt lạnh lùng từng bước tiến về phía nhóm người Minh Viễn Đại Sư, cất giọng đánh thép:

- Bách Lý Hùng Phong này phải chích máu moi tim hết thầy các người mới được. Các người muốn tự tuyệt hay còn muốn ta phải thêm vài kiếm nữa?

Đột nhiên, Thanh Thành Đan Khâu Tử cất tiếng hú vang...

Thì ra Đan Khâu Tử nghe tiếng vó câu, sực nhớ đến bốn tiếng Thiết Giáp Thần Kỳ do Lãnh Kiếm Cô Lão Vạn Lý Bằng đã nói khi nãy, mà đội kỵ mã mang giáp sắt ấy chỉ Đô Thiên Thần Ma Thuần Vu Liệt, chủ trại ngựa Lạc Nhật ở Mông Cổ là có thôi.

Từng nghe đầu Thiết Giáp Thần Kỳ chuyên sử dụng con dao móc câu, toàn thân đầy hỏa khí độc, gần thì dùng sức, giết người dễ dàng như cắt cỏ, xa thì dùng hỏa khí, mãnh liệt không thể tưởng.

Khi nãy mọi người vừa nghe nói đến Thiết Giáp Thần Kỳ, e sẽ gây ra sự trở ngại cho việc đoạt kiếm nên mới tranh thủ hành động. Giờ đây, Đan Khâu Tử lại ước cho Thiết Giáp Thần Kỳ có mặt tại đây tức khắc, với mã đao và Chư Thiên Liệt Hỏa Trận đập cho Bách Lý Hùng Phong tan nát.

Như tối thiểu cũng có thể chống cản được một lúc, chỉ cần giam chân được Bách Lý Hùng Phong là có thể thoát thân được.

Do đó ý mới cất lên tiếng hú để chỉ thị mục tiêu.

Song y chưa kịp dứt tiếng, đã nghe Bách Lý Hùng Phong giận dữ quát lớn:

- Người đã chán sống rồi!

Kiểm khí đã ào ạt xô tới. Đan Khâu Tử vội thi triển tuyệt chiêu hộ mạng Địch Thúc Tàng Cẩm trong Cẩm Lãng Thiên Tàng Kiếm Pháp, tạo ra lớp lớp kiếm vông trước mặt, giăng đầy nội gia cương khí, mong chống đỡ được đòn tấn công của Bách Lý Hùng Phong rồi thừa thế thoát thân.

Chỉ nghe kiếm phong vun vút, mũi kiếm của Bách Lý Hùng Phong đã rung liên ba cái.

Minh Viễn Đại Sư trầm giọng quát:

- Bách Lý thí chủ sát tâm nặng quá, lão nạp đành liều mạng một phen thôi!

Đồng thời đã vung quyền, quyền phong nổ như sấm rền.

Bách Bộ Thần Quyền của Thiếu Lâm trong cương có nhu, với nội ngoại công đã đạt đến mức lưu hỏa thuần thanh của Minh Viễn Đại Sư, khi được thi triển quả là kinh thiên động địa.

Ông một quyền đánh vào thân kiếm, một quyền tống thẳng vào giữa ngực Bách Lý Hùng Phong, nếu chàng không né tránh hoặc thu kiếm rút lui thì dù mình đồng da sắt cũng bị nát vụn.

Ngay khi ấy Vô Trần Đạo Trưởng với Điểm Thương Thần Kiếm cũng lảng lảng tấn công, Bách Lý Hùng Phong xem như cùng một lúc phải ứng phó với thế thủ của Đan Khâu Tử và sự tấn công của song quyền, nhị kiếm.

Thốt nhiên, Đan Khâu Tử bật tiếng rú thảm, kiếm khí của Bách Lý Hùng Phong đã xuyên thủng hộ thân cương khí của y, y lão đảo ba bước rồi bật ngửa ngã lăn ra đất, máu từ ngực phún ra xối xả.

May nhờ ngay trong khoảnh khắc ấy, thân kiếm của Bách Lý Hùng Phong đã bị quyền phong của Minh Viễn Đại Sư đánh trúng, tiêu giải hơn nửa phần lực đạo, Đan Khâu Tử chỉ bị mũi kiếm đâm sâu chừng nửa tấc, song vì trúng ngay yếu huyệt nên y một tay bụm ngực, tay kia buông kiếm gục ngã.

Bùng một tiếng vang rền, nổ trước ngực Bách Lý Hùng Phong chỉ ngoài một thước, trường kiếm bên tay phải chàng suýt nữa đã bắn vọt đi, trước ngực như bị sức nặng ngàn cân xô tới, vội xoay người dịch bước, tuy tránh khỏi được quyền phong, song cũng bị sức bạt làm cho loạng choạng.

Ngay khi ấy kiếm quang của Vô Trần Đạo Trưởng đã lóe lên sau lưng chàng. Và thanh kiếm của Điểm Thương Thần Kiếm cũng với thức Phục Địa Truy Phong cũng quét tới phần hạ bộ.

Bách Lý Hùng Phong hét lớn, một thức Huỳnh Long Toàn Thân (rồng vàng xoay mình) gạt phẳng kiếm thế của Vô Trần Đạo Trưởng, đường kiếm vạch thành hình vòng cung, một thế Tề Quái Thiên Nam (ngiên ngang treo trời nam) tấn công về phía Điểm Thương Thần Kiếm. Đồng thời tả chưởng vung lên nghênh tiếp hai chiêu quyền liên tiếp của Minh Viễn Đại Sư, tiếng nổ vang rền.

Điểm Thương Thần Kiếm với Vô Trần Đạo Trưởng vốn đã như kinh cung chi điếu. Vô Trần Đạo Trưởng một chiêu đánh hụt, vội lạng người thoái lui ra ngoài hơn trượng.

Điểm Thương Thần Kiếm một thức Toàn Phong Cồn Địa (gió xoáy cuốn đất), cả người lẫn kiếm lẫn ra ngoài xa hơn hai trượng, tránh khỏi đường kiếm của Bách Lý Hùng Phong.

Bách Lý Hùng Phong cười vang:

- Chạy đi đâu? Hãy tiếp thêm ba kiếm nữa thử xem!

Minh Viễn Đại Sư lại liền hoàn công ra sáu quyền, sấn tới sáu bước và tiếp thêm một chiêu Đại Suất Bi Thủ.

Bách Lý Hùng Phong bị quyền phong của đối phương dồn ép, không thể xuất kiếm tấn công, bèn thi triển chiêu Bán Thiên Thái Hồng trong Huỳnh Long Kiếm Quyết, kiếm quang tỏa rộng ra...

Tiếng vang động liền hồi, Minh Viễn Đại Sư lùi liền ba bước, Bách Lý Hùng Phong cũng lão đảo, vừa định biến chiêu...

Tiếng vó câu rền rĩ, tiếng nổ đing tai nhức óc.

Bỗng có tiếng thét lớn:

- Bách Lý sư đệ, hãy mau cứu lão sư ca, trận pháp của bọn Mông Cổ này ghê gớm quá, hòa thượng này suýt nữa đã về với cõi cực lạc rồi...

Bách Lý Hùng Phong đã trông thấy mười mấy kỵ mã đen bịt kín giáp sắt đang ráo riết đuổi theo Phật Điền Hòa Thượng, nom y hết sức hốt hải, chạy nhảy lung tung.

Bọn kỵ sĩ mặc áo giáp vạm vỡ vai trần, một tay vung vẩy ngọn đao sáng loáng, tay kia không ngớt tung ra một vật màu đen bóng, khói bốc cao rồi lóe sáng, tức khắc nổ vang, lửa bắn tung tóe, rung chuyển cả mặt đất.

Phật Điền Hòa Thượng nhờ có Vô Tướng Thần Công hộ thân, lại thêm thân pháp nhanh nhẹn, một mặt vung chưởng đánh rơi những hỏa khí đến gần, một mặt hồi hải phi thân lên núi. Song dẫu sao người hai chân đâu thể nhanh bằng ngựa bốn vó, công lực đã bị tiêu hao quá sức, mắt thấy đã sắp bị bọn kỵ mã đuổi kịp, tình thế vô cùng nguy cấp.

Bách Lý Hùng Phong cất tiếng hú dài, bỏ lại nhóm Minh Viễn Đại Sư, vọt mình lên cao những năm sáu trượng, kiếm quang loang loáng, kiếm khí cuộn cuộn xô ra... chớp nhoáng đã có năm kỵ sĩ Mông Cổ ngã quỵ.

Song bọn kỵ sĩ này chẳng những có kỹ thuật cưỡi ngựa điều luyện mà võ công cũng rất cao cường, ứng biến hết sức nhanh chóng.

Tổng cộng có mười ba kỵ sĩ, còn lại tám người không khỏi khiếp hãi trước công lực ghê gớm của đối phương, giục ngựa phóng như điện, song vẫn vòng quanh từ mười đến hai mươi trượng.

Hỏa khí tung ra như mưa, khói bốc mịt mù, trong tiếng nổ vang rền, cơ hồ không còn thấy bóng dáng Phật Điện Hòa Thượng đâu nữa.

Bách Lý Hùng Phong sau khi đổi liền ba hơi chân khí, khó thể tiếp tục giữ mình ở trên không, lớn tiếng gọi:

- Sư huynh ở đâu rồi?

Chỉ nghe Phật Điện Hòa Thượng cất giọng quát quai:

- Lão sư ca... sắp... quy tiên... rồi...

Trong màn khói dày đặc, chỉ thấy một trái hỏa cầu lăn lộn loạn xạ trên mặt đất.

Bách Lý Hùng Phong nhận định công lực của Phật Điện Hòa Thượng đã gần như hư thoát, nên đến nỗi lửa bén vào người, lại nhác thấy tám kỵ sĩ Mông Cổ đang lăm le hỏa khí trong tay, rõ ràng đang chờ mình hạ xuống tập trung tấn công.

Bách Lý Hùng Phong bởi vừa lên tiếng nên không thể tiếp tục đề khí được nữa, đầu dưới chân trên rơi nhanh xuống...

Tám kỵ sĩ Mông Cổ đồng thanh reo vang, cơ hồ cùng một khoảng khắc ra tay...

Thốt nhiên một tiếng quát lớn:

- Tiểu tử mọp xuống đất mau lên! Lũ chó Phiền này dám cả gan...

Bách Lý Hùng Phong vừa chộp vào cổ áo Phật Điện Hòa Thượng, vung kiếm bảo vệ phần đầu mặt, định liều bị thương cứu lấy sư huynh trước rồi hẵng ra tay tàn sát...

Bỗng nghe tiếng quát quen tai, khiến chàng theo bản năng nằm mọp xuống đề lên mình Phật Điện Hòa Thượng, toàn lực vận dụng cương khí bao phủ khắp người.

Tiếng nổ vang rền, mặt đất rung chuyển. Bách Lý Hùng Phong chỉ cảm thấy người bị tung bật liên hồi, lưng như bị sức mạnh kinh hồn đề lên cơ hồ ngạt thở.

Mùi khói khét lẹt!

Tiếng gào thét inh ỏi!

Tiếng người ngựa ngã huỳnh huych!

Chàng đầu choáng mắt hoa tung người dậy, trông thấy ba kỵ sĩ Mông Cổ rơi ngựa phơi xác, trên lưng đều có một thanh đoản kiếm chuôi buộc dây xanh giống như nhau.

Những tên còn sống sót giục ngựa chạy toán loạn và có tiếng hét vang:

- Thái Ất Chân Quân! Thất Tuyệt Kiếm! Rút!

Một tràng cười lạnh lót:

- Lũ chó Phiền hãy còn biết đến Thất Tuyệt Kiếm của đạo gia. Hãy cút về báo lại với lão già Thuần Vu, đạo gia sắp tìm hấn thanh toán nợ cũ rồi đây.

Tiếng vó xa dần, chỉ còn lại bụi mù cuộn cuộn.

Một bóng người lướt tới cách Bách Lý Hùng Phong hơn trượng, chun mũi ra chiều ghé tởm mùi khói khét. Đó chính là đạo sĩ mù trong Ẩn Hiền Cốc, tức Thái Ất Chân Quân, vị sư đệ bị từ bỏ của Huỳnh Long Thượng Nhân.

Bách Lý Hùng Phong trong cơn bàng hoàng lẫn tức giận, chẳng màng đến việc cảm tạ Thái Ất Chân Quân, một tay bồng Phật Điền Hòa Thượng quần áo cơ hồ bị cháy rụi, da nám đen, chỉ còn thoi thóp thở, tay kia rút thanh Huỳnh Long Kiếm cắm dưới đất lên, hai mắt đỏ ngầu thổ hắt ra một hơi dài.

Chợt thấy ba bóng người vọt lên, đó chính là Vô Trần Đạo Trưởng, Điểm Thương Thần Kiếm và Minh Viễn Đại Sư trên lưng cồng Đan Khâu Tử máu me đầm đìa chạy về hướng nam.

Chàng hét lớn:

- Các ngươi còn trốn được ư?

Vừa định truy cản thì bồng Phật Điền Hòa Thượng cất tiếng rên rĩ:

- Sư đệ... để họ đi thôi! Hãy nể mặt sư huynh... một lần cuối... e rằng...

Chưa dứt lời đã ngắt lịm, mũi rỉ máu bầm.

Bách Lý Hùng Phong bởi đã từng được Thối Cốt nên không sợ trúng độc, thấy sư huynh như thế tưởng đầu đã bị trúng độc thân vong, lửa giận bùng lên dữ dội, đau khổ đặt Phật Điền Hòa Thượng xuống, gào lớn:

- Lũ Mông Cổ khốn kiếp, Bách Lý Hùng Phong thề sẽ giết sạch các ngươi...

Thái Ất Chân Quân trừng mắt quát lớn:

- Tiểu tử ngươi làm sao vậy? Cái mạng con vừa nhạt lại được, nếu không nhờ lão phu đến kịp... Hắc! Ngươi cũng chả cảm tạ lấy một tiếng, cũng tại Y nhi cả, báo hại hai sư đồ phải cực công tìm kiếm thế này... Sư huynh của ngươi chỉ bị độc hỏa công tâm thôi, một thân công lực của y đâu rồi? Có lão phu ở đây, không chết được đâu...

Vừa sải bước tiến tới, móc ra một cái lọ ngọc nhỏ, trút ra hai viên thuốc vốn vẹn còn lại cỡ hạt gạo, bỏ vào miệng Phật Điền Hòa Thượng, bóp nhẹ cằm, thuốc liền trôi xuống cuống họng.

Không nhìn Bách Lý Hùng Phong, nghiêm giọng nói:

- Hãy hộ vệ cho lão phu!

Đoạn đặt tay lên huyệt Đan Điền của Phật Điền Hòa Thượng, nhắm mắt lại vận công.

Bách Lý Hùng Phong chẳng nói chẳng rằng, ngưng thần tụ khí, vừa lo điều tức vừa canh gác cho Thái Ất Chân Quân.

Một hồi sau, đột nhiên có tiếng gọi thê thiết từ xa vọng đến:

- Hùng Phong! Hùng Phong ơi...

Bách Lý Hùng Phong bàng hoàng, lập tức nhận ngay ra tiếng gọi của người con gái bạc phận Kiều Thiên Y.

Dây thần kinh chàng cơ hồ tê dại. Theo phản ứng của tiềm thức, người chàng lao về hướng ngược lại như bị ma đuổi, nhất thời quên cả sự an nguy của sư huynh Phật Điền Hòa Thượng.

Bên tai hãy còn văng vẳng tiếng quát của Thái Ất Chân Quân:

- Tiểu tử ngươi chạy đi đâu vậy hả?

Cùng với tiếng gọi bi thiết của Kiều Thiên Y:

- Hùng Phong! Hùng Phong ơi...

Chàng cảm đầu chạy như điên, tâm trí loạn cuồng, ý thức như không còn hiện hữu. Cuối cùng chàng đã bị lạc hướng, lẽ ra định đi về hướng đông, song lại đi về phía Ha Đồ Sơn.

Mặc dù chàng chạy trốn Kiều Thiên Y, song chàng vẫn nghe rõ lòng mình đang róm máu. Chàng nào phải kẻ vô tình bạc nghĩa? Đã phá hoại một đời con gái nàng mà lại ruồng bỏ thế này?

Thế nhưng chàng rất hiểu, việc báo thù là một nhiệm vụ cực kỳ gian nan, không chừng có thể bỏ mạng cùng với kẻ thù, vậy thì lẽ nào mình lại còn để cho nàng phải gánh chịu thêm niềm đau khổ và hy sinh nữa?

Do đó, chàng thà chấp nhận kẻ khác hiểu lầm chứ không giải thích, thà chịu nguyên rủa chứ không biện hộ. Theo chàng chỉ cần mình tự hiểu lấy mình, miễn báo được thù cha, rửa được hận mẹ, nếu may mắn sống còn hăng tính đến việc nhi nữ cũng chưa muộn.

Khi đến Ha Đồ Sơn thì chàng đã sức cùng lực kiệt.

Chàng rã rời buông mình nằm dài xuống thảm cỏ, định nghỉ một hồi lại sức sẽ lên đỉnh Ha Đồ Sơn, tìm một nơi yên tĩnh kín đáo để tiếp tục luyện công. Bởi chàng nghĩ, Thái Ất Chân Quân và Kiều Thiên Y nhất định sẽ tiếp tục tìm kiếm chàng ở xung quanh đây, đồng thời cũng để tạm ẩn tránh kẻ thù quấy nhiễu.

Ha Đồ Sơn là một ngọn núi cao đứng song song với Tề Di Sơn, nhưng nhiều rừng rậm hơn và không khí thay đổi bất thường, nên quanh năm không một bóng người lai vãng và tuyệt đối không có dân cư, thật thích hợp cho chàng khổ luyện Huỳnh Long Kiếm Quyết trong thời gian này.

- o O o -